

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

9 december 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR RUIMTELIJKE ORDENING, OPENBARE WERKEN EN VERVOER

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het optreden tegen sluikstorten en zwerfvuil langs de wegen

Interpellatie van de heer Patrick Lachaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de coördinatie tussen het verlenen van bouw- en milieuvergunningen aan bedrijven

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Dinsdag 9 december 1997

VOORZITTER : De heer Jaak Gabriëls

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.47 uur.*

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het optreden tegen sluikstorten en zwerfvuil langs de wegen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het optreden tegen sluikstorten en zwerfvuil langs de wegen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, ik houd deze interpellatie naar aanleiding van mijn vroegere schriftelijke vragen over zwerfvuil en over de opvolging van de zwerfvuilcampagne.

Toen dit onderwerp ter sprake kwam, heb ik enorm veel reacties gekregen in de pers. Het is duidelijk dat heel veel mensen zich ergeren aan sluikstorten langs de wegen. Het is niet altijd duidelijk of het over gewestwegen gaat, maar dat is voor de mensen onbelangrijk. We moeten de problematiek dan ook doortrekken naar de gemeentewegen.

Zwerfvuil ergert de mensen dagelijks. Bovendien kan zwerfvuil gevaarlijk zijn. Onder meer om die reden startte minister Kelchtermans in 1994 een campagne tegen zwerfvuil. We herinneren ons waarschijnlijk nog allemaal het verfrommelde stukje papier en de drie briefjes van 5.000 frank. We vroegen ons allen af wat er ons te wachten stond : zouden we 15.000 frank moeten betalen voor het weggooien van een papiertje ? De verwachtingen waren dan ook hoog gespannen.

We moeten echter vaststellen dat het resultaat van de bestraffing beneden alle peil is. Dat slechte resultaat kan twee redenen hebben : ofwel is er geen vervuiling meer, ofwel werkt dit systeem niet. De eerste reden kunnen we allemaal ontkennen. Het systeem werkt dus niet.

Er worden heel weinig overtredingen vastgesteld. Uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag bleek dat het aantal overtredingen in de loop van de jaren zelfs is gedaald. In 1995 werden in heel Vlaanderen nog 38 overtredingen vastgesteld. Uit de cijfers van 1 juli 1997 blijkt dat tot dan, in 1997 nog maar 3 overtredingen werden vastgesteld. Het aantal vastgestelde overtredingen is dus enorm gedaald. Overtredingen kunnen worden vastgesteld door middel van een proces-verbaal van de rijkswacht of van personen die bevoegd zijn voor milieu-inspectie. Meestal zijn dat ambtenaren die in 1994 bevoegd werden voor het onderhoud van de wegen.

Een tweede vaststelling betreft de financiële gevolgen van de vastgestelde overtredingen. Er zijn twee mogelijke financiële gevolgen. Zo is er de onkostenvergoeding. Het opruimen van sluikstort brengt immers onkosten met zich mee. De vervuiler moet die betalen. In 1996 werd er 44.476 frank onkostenvergoeding geïnd. Dat betekent dat een overtreding 2.616 frank kost. Waarschijnlijk kost een overtreding meer, maar ik heb het hier over de rechtstreekse opbrengst. Het uitgangspunt was om met die opbrengst iets extra te doen, zoals het beter onderhouden van de wegen en een betere aanpak van het zwerfvuil. Volgens mij komen we echter nog niet eens uit de kosten, laat staan dat we iets extra kunnen doen. De Vlaamse overheid voert het beleid dat ze zelf heeft voorgesteld en waarover in het parlement een afspraak werd gemaakt, dus niet uit.

Sluikstorten heeft nog een aantal andere oorzaken, zoals de hoge prijs van de vuilniszakken en de vuil-

Van Cleuvenbergen

nisverwerking. Veel mensen storten hierdoor vlugger hun afval.

Een tweede oorzaak is de vaststelling dat het vuil in bijna alle gemeenten nog maar om de twee weken wordt opgehaald. Ook dat zet veel mensen aan tot sluikstorten, vaak in de buurt van een afvalverzamelplaats.

Een derde oorzaak is de invoering – vooral in appartementen – van allerlei containersystemen die voor veel mensen moeilijk te gebruiken zijn, en die de verleiding om te storten vergroten.

Een vierde oorzaak is het uitbesteden door een aantal gemeenten en de Vlaamse overheid van het onderhoud van hun wegen. Bij uitbesteding verloopt het onderhoud volgens zeer punctuele afspraken. Het zwerfvuil wordt bijvoorbeeld eenmaal per maand opgehaald. Zelfs als het vaker nodig blijkt te zijn, past men de afspraken niet aan.

Een vijfde oorzaak ligt bij de ambtenaren : ze zijn enorm gefrustreerd omdat hun vaststellingen niet worden beboet, en omdat ze niet weten welk gevolg aan de vastgestelde feiten wordt gegeven. Daardoor verzwakt natuurlijk hun motivatie.

Mijnheer de minister, enkele jaren geleden heeft men u al gevraagd iets te doen aan de personeelsproblemen bij deze dienst. Ik heb het over de personeelsleden van niveau C die eigenlijk de aangevoerde personen zijn om het sluikstorten op te volgen. In Vlaanderen zijn daarvoor 246 personen nodig. Ik heb ook nog een verdeling per provincie. Momenteel zijn er volgens de gegevens waarover ik beschik 155 personen in dienst. Bovendien zijn de meeste personen van niveau D en E. Als er te weinig personeel is in vergelijking met het werk dat moet worden gedaan, wordt de malaise nog bevorderd. Dit hindert ook de klanten die voorbijrijden en zien hoe vuil de wegen er bij liggen.

Ook het probleem van de parkeerterreinen, restaurants, enzovoort langs de autosnelwegen werd mij gesignaleerd. Vroeger konden de concessiehouders van parkeerterreinen erop rekenen dat de Vlaamse overheid de parkings onderhield. In de nieuwe concessie worden ze blijkbaar verplicht om het openbaar terrein zelf te onderhouden. In de praktijk zou dit neerkomen op een meeruitgave van een half miljoen frank per jaar. Bovendien moet men voor het meeste afval dat wordt gedeponeerd beschikken over een stortingsvergunning klasse 1.

Het gaat dan vooral om vrachtwagenbanden, chemisch afval, industrieel afval, enzovoort.

Als we het hebben over sluikstorten, betekent dit niet alleen dat er naast de wegen wordt gestort, dat er niet wordt opgeruimd en dat dit storten vaak gevaarlijk en onesthetisch is : het gaat ook over de manier waarop dit wordt aangepakt. Ik heb het dan zowel over het personeel dat moet worden aangevraagd als over concessiehouders die nu voor het onderhoud instaan. Het is duidelijk dat dit systeem niet werkt. Ik wil u dan ook vragen of u een verklaring hebt voor het lage aantal vastgestelde overtredingen. Hoe kan de malaise bij het personeel worden opgelost ? Het personeel wordt geconfronteerd met een miskenning van zijn werk en, ondanks de herhaaldelijke beloften van de Vlaamse regering, met een tekort aan werkrachten.

De voorzitter : Ik heb over dit probleem ook al een uitgebreide schriftelijke vraag gesteld aan de minister. Ik heb daar ook een antwoord op gekregen. Vroeger was het niet mogelijk een interpellatie aan te houden. Volgens de nieuwe richtlijnen kan een schriftelijke vraag een interpellatie niet tegenhouden.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, het betreft hier inderdaad een problematiek die een tijdje geleden reeds werd aangekaart. Mevrouw Van Cleuvenbergen had daar toen ook aandacht voor gevraagd.

Ik heb daarom op 1 september jongstleden de opdracht gegeven aan het departement Leefmilieu en Infrastructuur om een intern onderzoek te doen in verband met deze aangelegenheid. De belangrijkste verklaring voor het lage aantal overtredingen en het gevolg dat daaraan wordt gegeven, moet onder meer worden gezocht in het aantal gelegitimeerde ambtenaren dat de laatste jaren is afgevoerd. Als gevolg van het personeelsbeleid werd het personeelskader van LIN sterk gereduceerd. Met hen zijn een aantal gelegitimeerde ambtenaren weggegaan. Daardoor werden sedert 1994 geen bijkomende legitimatiekaarten meer afgeleverd. Dat is een fundamenteel probleem.

De tweede belangrijke verklaring ligt in de ontmoediging en het gebrek aan motivatie dat men vaststelt bij de resterende gelegitimeerde ambtenaren. Voor hen is het zeer moeilijk om de vervuiler op heterdaad te betrappen. Dit is nochtans essentieel in het kader van de voortzetting van het onderzoek. Sluikstorten gebeurt meestal op

Baldewijns

momenten dat er geen gelegitimeerde ambtenaren in de buurt zijn. Bovendien geeft de procureur des Konings niet altijd vlot gevolg aan de processen-verbaal die worden opgesteld. De meeste processen-verbaal worden immers opgesteld tegen derden, en dit vereenvoudigt geenszins het onderzoek.

Een derde verklaring is dat de gelegitimeerde ambtenaren een onveilig gevoel hebben en risico's lopen wanneer ze iemand op heterdaad betrappen. Dit maant hen aan tot een zekere terughoudendheid.

Ik citeer hier enkel de verklaringen die ik van de administratie heb gekregen. Vaak is het uitgangspunt van de controles ook onduidelijk. Bovendien is de taak van de gelegitimeerde ambtenaren niet altijd nauwkeurig gedefinieerd. Dit is ook een van de redenen waarom ze vaak niet weten of ze al dan niet moeten optreden.

Een volgende verklaring voor deze malaise is de grote hoeveelheid inspectie- en controletaken die men aan deze ambtenaren oplegt. Vaak kunnen ze deze opdracht – die ze niet altijd als heel efficiënt beschouwen – niet behoorlijk vervullen.

Ik wil eveneens opmerken dat het afvalbeleid van andere overheden – onder de vorm van belastingen en afvalophalingen – het sluikstorten misschien in de hand werkt.

Ik ga niet verder in op de analyse die u hebt geschetst. De bekommernis van uw vraag richt zich veeleer op de acties die worden ondernomen en op de verdere aanpak van dit probleem. Ik denk dat we even moeten stilstaan bij de campagne die in 1994 werd gelanceerd. De bedoeling van deze campagne was de aanpak te verbeteren. We zullen deze campagne voortzetten. Ik heb mijn administratie verzocht om een aantal concrete suggesties te formuleren.

Het aantal gelegitimeerde ambtenaren zal terug op peil worden gebracht en zelfs worden verhoogd. Alle ambtenaren van de AWV en van de AWZ die hun hoofdplicht uitoefenen langs de weg of langs de waterweg, zullen eveneens worden gelast met het permanent toezicht op sluikstorten. We moeten de legitimatiekaarten opnieuw kunnen uitreiken. Deze opdracht moet expliciet in de functiebeschrijving van deze personeelsleden worden opgenomen.

Daarnaast zullen alle andere ambtenaren die deze problematiek persoonlijk ter harte willen nemen en zich daarvoor vrijwillig kandidaat stellen, hier toe de kans krijgen. Ter ondersteuning van de mensen op het terrein, zullen bovendien provinciale coördinatoren worden aangesteld. Ook de afdeling Juridische Dienstverlening zal ondersteunend werk verrichten. In de commissie voor Vervolgingsbeleid – die we om andere redenen in het leven hebben geroepen – zal het belang van de effectieve bestraffing door de rechtbanken en het door de procureurs-generaal aangegane engagement, nogmaals in herinnering worden gebracht.

Naast het repressieve luik zal de bevolking verder worden gesensibiliseerd om niet aan sluikstorten te doen. We willen tijdens de eerste helft van 1998 nieuwe initiatieven nemen, in het verlengde van de sensibilisatiecampagne 1994. Deze initiatieven moeten de beteugeling van het sluikstorten een nieuwe dynamiek geven.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het hier ook over enkele specifieke problemen gehad. Het probleem van het personeel en de personeelsformatie wordt op dit ogenblik besproken met de minister van Ambtenarenzaken. U kunt hem ongetwijfeld over zijn intenties ondervragen. Hoe dan ook ben ik van oordeel dat we samen met de administratie de voorwaarden creëren om deze problematiek op korte termijn afdoend aan te pakken. Deze gesprekken vonden op 17 november jongstleden plaats, en vloeien voort uit mijn beslissing om terzake een stroomversnelling op gang te brengen.

Naast ons algemene beleid werden ook nog enkele punctuele initiatieven genomen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de gescheiden inzameling op parkeerplaatsen. Dergelijke initiatieven kunnen bijdragen tot een grotere sensibilisatie van de bevolking. Dat is belangrijk, want het gaat uiteindelijk om een probleem van de hele samenleving. Elke duurzame oplossing moet dus steunen op een mentaliteitswijziging bij de voltallige bevolking.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord, en vooral ook voor de erg concrete voorgestelde oplossingen en de bijbehorende timing.

Ik wil ook nog benadrukken dat deze problematiek door de gehele bevolking als ernstig wordt ervaren. Het is belangrijk om hieraan veel aandacht te besteden. Ook het sluikstorten langs gemeentewe-

Van Cleuvenbergen

gen moet worden beteugeld. De mensen liggen niet wakker van het feit of de weg nu onder de verantwoordelijkheid van het gewest dan wel onder die van het gemeentebestuur valt. Als het langs de weg vuil is, is dit de schuld van de Vlaamse minister van Openbare Werken.

Daarom lijkt het me van belang de gemeenten aan te moedigen om accuraat op te treden. Ze moeten nagaan of deze plaag niet verergert sinds men de diensten heeft uitbesteed. Ik denk dat die uitbesteding geen goede evolutie is, noch voor de tewerkstelling, noch voor het verantwoordelijkheidsgevoel van de bevolking. Als onze eigen mensen – die een lage scholing hebben – dergelijke taken mogen uitvoeren, dan draagt dit bij tot een algemene verhoging van het verantwoordelijkheidsgevoel.

Ik dank de minister voor het onderbouwde antwoord.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen, u zegt dat uitbesteding geen goede zaak is. Wij trekken echter andere conclusies uit onze ervaring. De bepalingen van het bermdecreet zorgen ervoor dat men slechts laat kan maaien en het onderhoud verzekeren. Als men die taak in een enkele beweging, met inzet van veel middelen, kan verwezenlijken, dan wordt de gemeente op korte termijn proper gemaakt. Als men zo een taak niet uitbesteedt maar door de eigen diensten laat verzorgen, dan duurt het soms weken, zo niet maanden, eer de klus is geklaard. Dat leidt dan tot grote wrevel bij de bevolking. Mits kwaliteitsbewaking ben ik er dus van overtuigd dat uitbesteding tot positieve resultaten leidt.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Net zoals mevrouw Van Cleuvenbergen krijg ik ook een ongemakkelijk gevoel als ik zie wat er langs onze wegen gebeurt. Tussen haakjes : dat probleem rijst ook langs de waterwegen, en soms zelfs in nog grotere mate.

We kunnen uw vraag onderzoeken om iets te ondernemen ten aanzien van de gemeentelijke instanties. In elk geval moeten we rekening houden met de gemeentelijke autonomie, en met onze eigen verantwoordelijkheid als beheerder van de gewestwegen. Dat is het uitgangspunt voor elk initiatief. Samen met u stel ik vast dat deze problematiek vele facetten heeft, en dat oplossingen dus verder moeten reiken dan de domeinen waarvoor we zelf bevoegd zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Patrick Lachaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de coördinatie tussen het verlenen van bouw- en milieuvergunningen aan bedrijven

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lachaert tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de coördinatie tussen het verlenen van bouw- en milieuvergunningen aan bedrijven.

De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is volgens mij een goed teken dat hier twee ministers door één mond spreken. Mijn interpellatie heeft immers die samenwerking als onderwerp. Als die samenwerking in de praktijk kan worden omgezet, dan heb ik mijn doel bereikt.

De laatste fase van het wetgevende werk inzake het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is enkele weken geleden afgesloten met de bekrachtiging van de bindende bepalingen door het Vlaams Parlement. Vandaag moeten we onze aandacht verleggen naar de concrete invulling en uitvoering van dat RSV.

Een van de basisprincipes van het RSV is de verweving van de functies binnen het stedelijk gebied, waar wonen, werken, recreatieve activiteiten en groenvoorzieningen samen horen. Het beleid was in het verleden gericht op het ruimtelijk scheiden en in zones opdelen van de verschillende maatschappelijke functies en activiteiten. De tekortkomingen van dat beleid zijn ondertussen aan het licht gekomen.

Het scheiden van werken en wonen heeft bijvoorbeeld onherroepelijk geleid tot een toename van de vraag naar mobiliteit. Die tendens is onherroepelijk, want de sociale en economische ontwikkeling sinds de Tweede Wereldoorlog zorgde voor een stijging van de individuele welvaart. Daardoor kon de overgrote meerderheid van de bevolking

Lachaert

voor zichzelf een individuele vervoersmodus verwerven – de auto -, wat leidde tot de intussen alom gekende mobiliteitsproblemen.

Diezelfde stijging van de welvaart heeft ertoe geleid dat het individu zich een eigen woning kon aanschaffen, die liefst in een groene omgeving, en met de nodige privacy en het gewenste moderne wooncomfort werd opgetrokken. Dat leidde tot een leegloop van de steden, wat op zijn beurt aanleiding gaf tot een verdere scheiding van wonen en werken.

Eenzelfde ontwikkeling is vast te stellen inzake wonen en winkelen, wonen en recreatie, enzovoort. Kortom : op beleidsvlak diende een trendbreuk zich aan. Intussen is die trendbreuk – op papier – min of meer geconcretiseerd in het RSV. De keuze voor functieverweving binnen de stedelijke gebieden is klaar en duidelijk verwoord in het RSV.

Ondanks de positieve uitgangspunten van deze optie en de duidelijke breuk met het beleid uit het verleden, moeten we toch stilstaan bij haar uitvoering via het bestaande decretale kader, en dat zowel op ruimtelijk als op ecologisch vlak.

Op het vlak van de ruimtelijke bestemming zal er zich niet echt een probleem voordoen, want de meeste gewestplannen zullen in herziening worden gesteld, met het oog op de verwezenlijking van de opties in het RSV. Vanuit het oogpunt der ruimtelijke bestemming zal de uitreiking van de bouwvergunningen niet echt tot veel problemen leiden.

Een ander paar mouwen is echter de reglementering Vlarem I en II over de milieuvergunningen. Bedrijven uit bepaalde categorieën kunnen geen bouwvergunning krijgen zonder dat ze over de milieuvergunning beschikken. Het al dan niet verlenen van deze milieuvergunning is onder meer afhankelijk van bepaalde omgevingsfactoren en van te respecteren afstandsregels. Dat impliceert bijvoorbeeld dat men voor ambachtelijke activiteiten, onder meer in de voedingsindustrie, rekening moet houden met te respecteren afstanden ten aanzien van nabije woongelegenheden.

In het RSV blijft de optie behouden om bepaalde functies met elkaar te verweven, zoals wonen en werken. Omdat vooral ambachtelijke activiteiten hiervoor in aanmerking komen, is het niet meer dan logisch te veronderstellen dat zich nogal wat conflicten op reglementair vlak zullen voordoen. Het zal immers niet de zware industrie zijn die bij

de functieverweving zal worden betrokken. Het verweven van deze functies zal immers totaal onmogelijk worden gemaakt door de vigerende milieureglementering die bepaalde afstandsregels voorschrijft.

Die afstandsregels zullen binnen de steden onmogelijk kunnen worden toegepast, als men ook rekening houdt met andere opties van het RSV. Die bepalingen schrijven voor om enerzijds 60 percent van de nieuwe woningen in de stedelijke gebieden te bouwen, en om anderzijds bepaalde minimale woningdichtheden na te streven.

Het is duidelijk dat een en ander niet met elkaar te rijmen valt. Ik geef u enkele voorbeelden van nieuwe inrichtingen waarvoor verbods- en afstandsregels gelden. Er is een verbod ingesteld om nieuwe varkenshouderijen op te richten, of om bestaande varkenshouderijen uit te breiden indien zij geheel of gedeeltelijk gelegen zijn in een gebied dat niet als agrarisch is bestempeld. Er is een verbod ingesteld om pluimveestallen met meer dan 2.000 dieren op te richten die geheel gelegen zijn buiten woongebieden met een landelijk karakter of buiten een agrarisch gebied. Er is een verbod ingesteld om pluimveestallen met meer dan 10.000 dieren op te richten buiten een agrarisch gebied. Er is een verbod ingesteld om schrijnwerkerijen-eerste klasse op te richten in een woongebied. Er is een verbod ingesteld om opslagplaatsen van dierlijke mest – die niet zijn verbonden met veestallen – op te richten in een woongebied of op minder dan 100 meter afstand van een woongebied.

Er is een verbod ingesteld om eerste klasse-inrichtingen voor het bewerken van marmer, natuur- of kunststeen, steenbakkerijen, betonmortelcentrales en opslagplaatsen voor bouwmaterialen geheel of gedeeltelijk op te richten in een woongebied of op minder dan 100 meter afstand van een woongebied.

De regels gelden ook voor inrichtingen van klasse 1 die tot de voedingsnijverheid behoren. Het gaat hier onder meer om slachthuizen, bedrijven die voedingsvetten bereiden, bedrijven die aan visverwerking doen, bakkerijen en koffiebrandkerijen, voorzover deze bedrijven geheel of gedeeltelijk in een woon- of recreatiegebied liggen of dat hun opslagplaatsen en/of bedrijfsgebouwen op minder dan 100 meter van dergelijke gebieden afliggen. Theoretisch kan volgens de basisoptie van het RSV dus een hele resem bedrijvigheden plaatsgrijpen in het stedelijk gebied, als men uitgaat van het principe van wonen en werken op dezelfde plaats. De

Lachaert

afstands- of verbodsregelingen in Vlarem I en Vlarem II maken dat onmogelijk.

Collega's, deze voorbeelden geven aan dat er dringend coördinatie nodig is tussen de verschillende wetten, decreten en besluiten op het vlak van ruimtelijke ordening en milieu. De economische context en vooral de grote concurrentie met de ons omringende regio's dwingen ons ertoe om hier zo snel mogelijk werk van te maken. Het probleem van de economische delokalisatie ten gevolge van ruimtelijke problemen is in deze commissie reeds verschillende keren aangekaart.

Bovendien verwijs ik naar een van de belangrijkste besluiten van de resolutie over werkgelegenheid in Vlaanderen, die het Vlaams Parlement op 30 april 1997 unaniem heeft aangenomen. In het hoofdstuk over milieufactoren, ruimtelijke ordening, en rationeel grondgebruik, energie- en waterbeleid staat letterlijk : 'De zorg voor het milieu wordt niet als een economische rem, maar als een kans op kwalitatieve groei en tewerkstelling en als een competitief voordeel op middellange termijn beschouwd. Dit kan echter slechts op voorwaarde dat de regelgeving voldoende continuïteit en rechtszekerheid biedt, eenvoudig is en dat de procedures snel toepasbaar zijn.' Verder staat er : 'De milieuwetgeving en de wetgeving op de ruimtelijke ordening moeten worden gecoördineerd, zowel qua inhoud als qua termijnen, en gecodificeerd. Het Vlaams Parlement vraagt aan de Vlaamse regering dat hiervan werk wordt gemaakt vóór het einde van het jaar.'

In een tijd van tewerkstellingsplannen lijkt het onverantwoord deze te laten ondermijnen door een gebrekkig ruimtelijk beleid en milieubeleid. Deze factoren zijn even bepalend voor de concurrentiepositie en de tewerkstellingskracht van een bedrijf als de inmiddels berucht geworden loonlasten. Het beleid is niet zozeer op inhoudelijk vlak gebrekkig, maar wel formeel : er is een gebrek aan overeenstemming.

Ik vernam dat de Vlaamse regering aan een onafhankelijk studie bureau de opdracht heeft gegeven te onderzoeken of de huidige vergunningsprocedure inzake milieu en ruimtelijke ordening aan een reeks kwaliteitskenmerken beantwoordt. De ministers Baldewijns en Kelchtermans spelen echter de bal naar elkaar door als het aankomt op convergentie tussen de diverse regelgeving inzake stedenbouw en milieu. Minister Kelchtermans zei nochtans in zijn slottoespraak bij de behandeling van het decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk

milieu, dat er een moederprocedure van de stedenbouw en ruimtelijke ordening moet komen, waarop dan de eigen procedure tot het verstrekken van de milieuvergunning kan worden geënt.

Als de politieke wil aanwezig is om de eenvoud en eenheid van regelgeving na te streven, wat voor het bedrijfsleven een vrij essentiële concurrentievoordeel uitmaakt, lijkt het me toch niet zo bijzonder moeilijk om dit ook in de praktijk uit te werken. Diverse regio's, zoals Henegouwen en Nord-Pas de Calais, schermen juist met dit argument om nieuwe bedrijven, ook Vlaamse, aan te trekken. Ik heb het dan nog niet eens over het engagement van die regio's om heel het dossier binnen de drie maanden af te werken en per ingediend dossier één ambtenaar nominatim aan te duiden die het persoonlijk ter harte neemt. Daar staan wij nog heel ver van af.

Rekening houdende met deze niet geringe problematiek stel ik u de volgende vragen. Welke gezamenlijke initiatieven zullen de ministers ondernemen om aan deze duale situatie een einde te maken ? Zal er een symbiose komen tussen het RSV en het komende decreet op de ruimtelijke ordening enerzijds en de Vlarem-reglementering anderzijds ? Op welke manier en binnen welke termijn zal dit gebeuren ?

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, de heer Lachaert heeft een zeer belangrijke problematiek aangehaald. De rechtszekerheid vereist immers een behoorlijk en zorgzaam optreden van de overheid in verschillende dossiers. Hierbij moet de finaliteit toch min of meer dezelfde zijn, namelijk een basiskwaliteit garanderen inzake leefmilieu in een goed geordende aangename omgeving.

De uitgangspunten zijn nochtans verschillend. Het milieuhygiënisch beleid is vooral brongericht. De ruimtelijke ordening daarentegen is vooral gericht op de externe effecten. U begrijpt dat er een correlatie bestaat. Het toelaten van bijvoorbeeld een uitgebreider machinepark kan tot gevolg hebben dat de afstand tot de woningen moet worden vergroot. Als een betere milieutechnologie wordt aangewend, kan dan weer de afstand tussen de bron van hinder en de zwakke functies worden verkleind.

In het RSV wordt uitgegaan van het principe van verweving. De afstanden tussen de bron van hinder en de zwakke functies zullen in de toekomst wor-

Baldewijns

den verkleind. De opdrachten van het brongericht beleid zullen vanuit deze planningsdoelstelling moeten worden geëvalueerd. Vanuit deze optiek heeft de minister van Leefmilieu aan de zogenaamde 'commissie evaluatie milieutechnieken' de opdracht gegeven om de milieunormen te evalueren. Vanuit eenzelfde optiek heb ik de opdracht gegeven om alle afstandsnormen in kaart te brengen. Deze zogenaamde milieuzoneringsnormen zijn in deze studie opgesomd. Het komt er nu op aan dit verder uit te werken en de brongerichte maatregelen af te stemmen op de zoneringsnormen, en vice versa. U zult allicht begrijpen en met uw deskundigheid ook toegeven, mijnheer Lachart, dat dit intellectueel geen gemakkelijke oefening is.

Op zijn beurt is onder impuls van de minister van Economische Aangelegenheden de opdracht gegeven om een audit uit te voeren bij de diensten van Arohm en Arohm om te onderzoeken hoe de procedurele afhandeling van dossiers kan worden verbeterd. In functie van de te verwachten resultaten biedt het voorontwerp van decreet inzake ruimtelijke ordening de nodige aanknopingspunten. In dit voorontwerp wordt bepaald dat bij besluit van de Vlaamse regering de dossiers voor een bouw- en milieuvergunning gezamenlijk kunnen worden ingediend zodat er één loket wordt georganiseerd. Deze procedurele aanpak is eveneens ingegeven vanuit de wetenschap dat de realisatie van één unieke vergunning, gelet op de hierboven vermelde verschillende finaliteiten, niet haalbaar en misschien ook niet wenselijk is.

De Vlaamse regering levert mijns inziens dan ook de nodige inspanningen om een coördinatie tussen een milieu- en bouwvergunning tot stand te brengen. In verband met de timing kan ik u zeggen dat de voorbereidingen in verband met het ontwerp van decreet ruimtelijke ordening en stedenbouw goed vorderen. Ik hoop dat we dit ontwerp van decreet in de eerste helft van 1998 in het parlement kunnen bespreken. Mijnheer de voorzitter, we

moeten voor deze behandeling een goede werkwijze afspreken.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Minister Baldewijns vertelde iets interessants : de minister van Economie zou een onderzoek naar Arohm en Arohm laten uitvoeren. Kunt u mij zeggen wat dat onderzoek precies inhoudt ? Welke timing wordt hiervoor gehanteerd ?

Minister Eddy Baldewijns : De bedoeling van het onderzoek is om na te gaan hoe de procedures en de timing voor het verlenen van vergunningen beter op elkaar kunnen worden afgestemd. Ik kan u niet onmiddellijk zeggen wanneer de resultaten van dit onderzoek bekend moeten zijn. Deze opdracht werd twee of drie maanden geleden gegeven. Een dergelijke studie neemt gewoonlijk een zestal maanden in beslag, dus ik hoop in de eerste helft van volgend jaar over de gegevens te beschikken. We kunnen dan ook eventueel de nodige vertalingen naar onze regelgeving uitvoeren.

De heer Joachim Coens : Gebeurt dit onderzoek door een extern bureau ?

Minister Eddy Baldewijns : Inderdaad.

De voorzitter : Mijnheer de minister, op basis van deze interpellatie besluit ik dat we het ontwerp van decreet over de ruimtelijke ordening, waarvan de behandeling en goedkeuring voor de eerste helft van volgend jaar gepland zijn, kunnen verwachten. In dat decreet zullen we deze problematiek definitief oplossen.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.18 uur.*
